

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВАЦУ
Број: Гж1 4245/19
Дана: 31.07.2020. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Симониде Милорадовић, председника већа, Светлане Бранковић и Наташе Петровић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник Иван Ђаловић, адвокат из Чачка, против тужене Републике Србије, Министарство финансија, Пореска управа, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Чачку П1-94/19 од 19.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 31.07.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене Републике Србије, Министарство финансија, Пореска управа, Београд и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Чачку П1-94/19 од 19.09.2019. године.

Образложење

Првостепеном пресудом, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати износ од 351.249,50 динара, на име нето разлике плате, као накнаде која представља разлику између вредности исплаћене плате тужиљи у периоду од 06.03.2014. године до 28.10.2015. године и плате коју би тужиља остварила применом коефицијента 4,86, и то у појединачним месечним износима и са законском затезном каматом на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом другим изреке пресуде, обавезана је тужена да за тужиљу плати припадајуће доприносе Фонду ПИО, Фонду здравственог осигурања и допринос за незапослене на износ који представља разлику плате за период од 06.03.2014. године до 28.10.2015. године досуђене у ставу 1. Ставом трећим изреке пресуде, обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова поступка плати износ од 129.424,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против првостепене пресуде благовремено је жалбу изјавила тужена побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући првостепену пресуду, у смислу одредбе члана 386. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 и други), у границама разлога наведених у жалби, Апелациони суд је утврдио да жалба тужене није основана.

Побијана пресуда није донета уз битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а ни уз битну повреду одредбе парничног поступка из тачке 12. истог става наведене норме процесног права, јер је изрека пресуде јасна и разумљива, не противречи сама себи а ни разлозима пресуде, пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама, тако да, супротно жалбеним наводима, нема недостатака због којих се не може испитати.

Жалбеним наводима да постоји мањкавост ожалбене пресуде у строго формалном смислу, јер у уводу пресуде није децидно наведено да ли ју је донео судија појединац или веће, односно председник већа, као што нису наведене ни адресе пуномоћника тужиоца и законског заступника тужене, тужена је, према оцени Апелационог суда, указала да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 1 у вези члана 355 став 2. ЗПП, који жалбени наводи тужене нису основани, јер чињеница да је првостепени суд у уводу побијане пресуде пропустио да наведе седиште пуномоћника тужиоца и заступника тужене није било од утицаја на доношење законите и правилне пресуде, а имајући у виду да је у уводу пресуде првостепени суд навео да је о наведеном тужбеном захтеву одлучивала судија ББ јасно је да је у првостепеном поступку судио судија појединац.

Супротно жалбеним наводима тужене, првостепена пресуда је донета на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања.

Наиме, према чињеничном утврђењу првостепеног суда тужила је, као порески службеник, решењем тужене од 01.07.2009. године распоређена на радно место начелника Одељења за канцеларијску контролу Регионалног центара Крагујевац, у Филијали А Чачак, у звању виши порески инспектор 1 – основна функција. Решењем тужене од 05.11.2009. године тужили распоређеној на наведено радно место одређена је III платна група, трећи платни разред, са основним коефицијентом за обрачун плате 3,51, додатним коефицијентом 0,42 и правом на додатак по основу минулог рада у висини 0,4% за сваку навршену годину рада у радном односу. Решењем број 000-119-00-5755/2014 од 03.03.2014. године, ставовима првим и другим диспозитива, директор тужене је овластио тужилу да обавља послове и задатке из делокруга радног места директора Филијале А Чачак, почев од наредног дана од дана пријема решења до опозива, односно до попуњавања радног места-директора Филијале Чачак. У образложењу овог решења наведено је да је пореском службенику распоређеном на радно место директор филијале А Чачак дана 28.02.2014. године престао радни однос у Пореској управи по сили закона – због навршења радног века, сагласно члану 140 Закона о државним службеницима, па је у циљу одржавања континуитета и координације рада, као и ефикасног функционисања послова у филијали А Чачак одлучено као у диспозитиву. Наведено решење је донето применом одредбе члана 167 Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, број 80/02...108/13) и члана 140 Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 79/05...104/09) а исто не садржи поуку о правном леку. У складу са наведеним решењем тужене тужила је у периоду од 06.03.2014. године до 28.10.2015. године неспорно обављала послове и радне задатке директора наведене Филијале (која се

састоји од три одељења, и то: Одељење наплате, Одељење канцеларијске контроле и Одељење теренске контроле којима руководе начелници, с тим да контролу рада свих наведених одељења врши директор), а послове радног места начелника Одељења за канцеларијску контролу Регионалног центара Крагујевац, у Филијали А Чачак, које је до тада обављала, преузела је ВВ, с тим да је тужила и током спорног периода поред послова из делокруга радног места директора Филијале А Чачак обављала и оне послове начелника Одељења за канцеларијску контролу у наведеној филијали које ВВ није могла да обави. Тужена уз наведено решење којим је овластила тужилу да обавља послове и задатке из делокруга радног места директора Филијале А Чачак Т није донела решење којим би тужилу увећала коефицијент за обрачун плате, тако да је тужилу током целог спорног периода плата била обрачунава применом основног коефицијента од 3,51 и додатног коефицијента од 0,42 (уз додатак по основу минулог рада у висини 0,4% за сваку навршену годину рада у радном односу), односно у складу са основним и додатним коефицијентима за обрачун плате начелника Одељења за канцеларијску контролу. На захтев тужиле да јој тужена исплати разлику између плате која јој је исплаћивана и плате директора Филијале А Чачак тужена јој одговорила дописом у коме је навела да су из буџета Републике Србије тражена средства у висини плате вишег пореског инспектора 1, на које је радно место тужила распоређена због чега и не може да јој се исплати тражена разлика плате. Након 28.10.2015. године послове директора наведене Филијале обављао је порески службеник ГГ до краја августа 2016. године. Решењем тужене од 25.08.2016. године на радно место директора наведене Филијале постављен је ДД у звању самостални порески инспектор, II платна група, трећи платни разред, са основним коефицијентом за обрачун плате 3,63, додатним коефицијентом 1,23 и правом на додатак по основу минулог рада у висини 0,4% за сваку навршену годину рада у радном односу. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђена је висина тужилиног потраживања, у појединачним месечним износима ближе наведеним у ставу 1. изреке побијане пресуде, а која представља разлику између плате која јој је исплаћивана и плате обрачунате применом укупног коефицијента 4,86 у складу са којим коефицијентом је вршен обрачун и исплата плате ДД.

На основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиле основан, па је одлучио као у ставовима 1. и 2. изреке побијане пресуде, образлажући одлуку јасним и основаним разлозима које као правилне прихвата и Апелациони суд.

Поред разлога на које се позвао првостепени суд, тужбени захтев тужиле је основан и из следећих разлога: наиме, решење број 000-119-00-5755/2014 од 03.03.2014. године којим је директор тужене овластио тужилу да обавља послове и задатке из делокруга радног места директора Филијале А Чачак, донето је применом одредбе члана 167 Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени гласник РС“, број 80/02...108/13) и члана 140 Закона о државним службеницима („Службени гласник РС“, број 79/05...104/09), сагласно којим прописима пореском управом руководи директор (члан 167 став 1 Закона о пореском поступку и пореској администрацији) који може писмено да овласти државног службеника који има стечено високо образовање на студијама другог степена (дипломске академске студије – мастер, специјалистичке академске студије, специјалистичке струковне студије), односно на основним студијама у трајању од најмање четири године и најмање пет година радног искуства у струци, да уместо њега одлучује о правима и дружностима државних службеника (члана 140 Закона о државним службеницима). На пореске

службенике примењују се, сагласно одредби члана 169 став 1 Закона о пореском поступку и пореској администрацији, прописи о државној управи, прописи о радним односима и платама у државним органима, као и прописи из области здравственог и пензијско-инвалидског осигурања и образовања, ако овим законом није друкчије прописано. Поред случајева привременог премештаја државних службеника у истом државном органу, уређених прописима о радним односима у државним органима, порески службеник, у складу са одредбом члана 169 е став 1 Закона о пореском поступку и пореској администрацији, може бити премештен на радно место у више звање у трајању до 12 месеци, уколико испуњава услове у погледу степена и врсте стручне спреме, знања и способности и уколико је потребно да се радно место хитно попуни, а за време док премештај траје, у складу са ставом 2 истог члана наведеног прописа, порески службеник који је привремено премештен у складу са ставом 1 овог члана стиче сва права радног места на које је привремено премештен. Имајући у виду да је директор тужене решењем број 000-119-00-5755/2014 од 03.03.2014. године овластио тужиљу да обавља послове и задатке из делокруга радног места директора Филијале А Чачак (до опозива, односно до попуњавања радног места-директора Филијале Чачак) у циљу одржавања континуитета и координације рада, као и ефикасног функционисања послова у филијали А Чачак, након што је пореском службенику распоређеном на радно место директор филијале А Чачак дана 28.02.2014. године престао радни однос у Пореској управи по сили закона – због навршења радног века, тужена је, према оцени Апелационог суда, привремено преместила тужиљу на радно место у више звање, јер је било потребно да се то радно место хитно попуни, а тужиља је неспорно испуњавала све услове у погледу степена и врсте стручне спреме, знања и способности. У таквој ситуацији, а у складу са одредбом члана 169 е став 2 Закона о пореском поступку и пореској администрацији, тужиља је стекла сва права радног места на које је била привремено премештена, па и право на плату обрачунату применом основног коефицијента од 3,63 и додатног коефицијента од 1,23, прописаних одредбама чланова 5. и 7 Правилника о платама и другим примањима запослених у Министарству финансија, Пореска управа („Службени гласник РС“ број 88/09...104/13) прописаног члановима 5. и 7 Правилника о платама и другим примањима запослених у Министарству финансија, Пореска управа („Службени гласник РС“ број 88/09...104/13) за извршиоца послова радног места директора филијале (које треба да обавља порески службеник у звању самостални порески инспектор, II платна група, трећи платни разред, са основним коефицијентом за обрачун плате од 3,63, додатним коефицијентом од 1,23 и правом на додатак по основу минулог рада у висини 0,4% за сваку навршену годину рада у радном односу), односно применом укупног коефицијента од 4,86. Како јој тужена, међутим, супротно наведеној норми материјалног права плату током спорног периода није обрачунавала применом наведеног укупног коефицијента од 4,86, већ применом мањег коефицијента од укупно 3,93, тужиља је претрпела штету у висини разлике између плате која јој је тада исплаћивана и плате која је требало да јој буде исплаћена, а коју је тужена дужна да јој накнади, па је првостепени суд правилно поступио када је усвојио тужбени захтев тужиље и одлучио као у изреци побијане пресуде.

Жалбени наводи тужене којима се оспорава правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања и правилност примењеног материјалног права своде се на тврдње: да је тужиља решењем тужене број 000-119-00-5755/2014 од 03.03.2014. године била овлашћена да обавља послове и задатке из делокруга радног места директора Филијале А Чачак до опозива, односно до попуњавања радног места-директора Филијале Чачак, у циљу одржавања континуитета и координације рада, као

и ефиксаног функционисања послова у филијали А Чачак, услед одласка дотадашњег директора; да наведеним решењем није извршено распоређивање тужиље, односно премештај пореског службеника, већ је тужиља била само овлашћена за обављање послова из делокруга другог радног места у једном одређеном, односно одредивом периоду, а да ниједан од прописа у смислу Закона о државним службеницима, ЗППП-а, Закона о платама државних службеника и намештеника, Правилника о платама и другим примањима запослених у МФ-Пореска управа, који се превасходно односе на распоређивање, премештај, напредовање или одређивање плате и других примања пореског службеника, не предвиђа подобност решења о овлашћењу за произвођење таквих правних последица; да је тужиља, без обзира што наведеним решењем није предвиђена поука о правном леку, могла изјавити жалбу и тиме покренути жалбени поступак; да наводи тужиље да је тужена на њен захтев за исплату разлике зараде одговорила дописом а не решењем не значе да су права тужиље била угрожена, односно повређена, јер је тужиљи као пореском службенику познато да се у случају када првостепено решење није донето може изјавити жалба због ћутања управе, које право она није искористила.

Према оцени Апелационог суда жалбени наводи тужене нису основани и то из већ наведених разлога.

Како ниједним жалбеним наводом није доведена у сумњу законитост и правилност побијане пресуде, Апелациони суд је применом одредбе члана 390 ЗПП одлучио као у изреци ове пресуде, потврдио је и одлуку првостепеног суда садржану у ставу 2. изреке побијане пресуде, јер тужиља има право на уплату тражених доприноса за обавезно социјално осигурање, сагласно одредбама чланова 51. и 52. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“, број 84/04 и други), и то на основицу ближе одређену ставом 1. изреке побијане пресуде, као и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу 3. изреке побијане пресуде, јер је у складу са одредбама чланова 153 и 154. ЗОО.

**Председник већа-судија
Симонида Милорадовић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**